

เมื่อเจ้าตัวเล็กกำลังจะขึ้น ป. ๑

โดย คุณแม่ลูกสาม

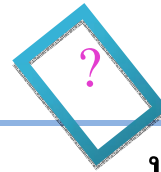

เป็นช่วงเวลาแห่งความกังวลและความมึนงงใจของคุณพ่อคุณแม่ ในเด็กปกติก็กังวลในระดับหนึ่งอยู่แล้ว สำหรับลูกๆ ของเรายังทวีคูณเข้าไปอีก มีเรื่องที่ยังไม่รู้คำตอบอีกมาก พอๆกับเรื่องที่ต้องตัดสินใจ ในฐานะที่เคยลงป้ายนี้มาก่อน จึงขอโอกาสที่จะแบ่งปันประสบการณ์ของช่วงเวลานี้ ที่แอบหวังว่าอาจจะช่วยให้คุณพ่อคุณแม่ให้ผ่านช่วงเวลานี้ไปได้ไม่ยาก

ต้องขอลอกตัวก่อนว่านี่เป็นประสบการณ์ของลูกชายตนเอง เรื่องราว, วิธีคิด, วิธีแก้ปัญหาต่างๆ มาจากการพยายามใช้หลักของฟอร์ทึม และด้วยปัญญาความสามารถอันน้อยนิดที่มี อาจมีวิธีการ หรือ ข้อมูลคำสอนสั่งของครูบาอาจารย์ในแวดวงฟอร์ทึม ผิดเพี้ยนไม่ถูกต้องประการใดต้องกราบขออภัยเป็นอย่างสูง และหากครูบาอาจารย์จะเมตตาแก้ไข ชี้แจงให้ถูกต้องก็จะเป็นพระคุณ และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อคุณพ่อคุณแม่รุ่นต่อไป

๑.๓ กับ ป. ๑ ต่างกันอย่างไร ?

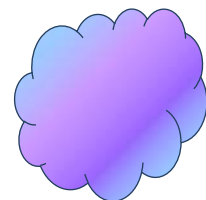
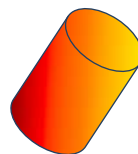
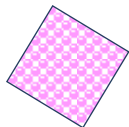

๑.๓	ป. ๑
- ลูกอายุ ๕(+/-) ขวบ	- ลูกอายุ ๖ (+/-) ขวบ(อย่าช้า!๑ขวบปีความแตกต่างกันมาก)
- ส่วนใหญ่ยังมีการนอนกลางวัน	- ไม่มีการนอนกลางวันแล้ว
- ครูดูแลใกล้ชิดไปไหนครูไปด้วยเหมือนลูกเปิด	- ไปไหนมาไหนเอง เช่นซื้อข้าว,ขนม, ห้องน้ำ
- คุณครูใจดีทุกคน พวกเราชอบมา รร.	- ลูกอาจไม่ยอมไปรร. เพราะ.....ครู
- เล่นเหมือนเรียน เรียนเหมือนเล่น	- เรียนจริง ๆ แล้วนะ (ชัดเจนในทอม ๒)
- เวลาเรียน /ช.ม.เรียน/วิชาที่เรียน น้อย	- วิชาละ ๕๐ นาที วันละ ๕-๖ คาบ/วัน
- ครูคนเดียวสอนทุกวิชา ยกเว้นพละ	- มีครูประจำวิชา มีครูรวมกันอย่างน้อย ๕-๖ คน
- การบ้านน้อย หรือ บางวันไม่มี	- มีการบ้าน(ถ้าเป็นรร.ที่เน้นวิชาการมาก ก็มีทุกวัน)
- คะแนนไม่ดี เรื่องเล็ก	- คะแนนไม่ดี เรื่องใหญ่
- ไม่ต้องท่องศัพท์	- ท่องศัพท์, ท่องสูตรคูณ,ท่องวัน เดือน ปี ฯลฯ

อ.๓	ป.๑
<p>- วินัยในการอยู่ร่วมกันในสังคมพร้อมไปบ้าง อะไรไม่ถูก ไม่ดี ก็มีข้อให้อภัย “ยังเด็กอยู่”</p> <p>-สมบัติ, อุปกรณ์การเรียนน้อย ผู้ปกครองช่วยดู</p> <p>- เรื่องเรียนไม่มีเรื่องที่ต้องตัดสินใจ</p>	<p>- วินัยต้องชัดเจน “ยังเด็กอยู่” ใช้ได้น้อยลงเรื่อย ๆ ทำจนใช้ไม่ได้เลย คำว่า “เด็กพิเศษ” ก็เช่นกัน</p> <p>-สมบัติที่ต้องรับผิดชอบ<u>เอง</u> มีมากขึ้น นอกจากอุปกรณ์พื้นฐาน ก็มี เข็มขัด, รองเท้า, วอคเกิ้ล, ผ้าพันคอ, หมวกลูกเสือ, เชือก, เครื่องหมาย ฯลฯ (อย่านึกว่าของพื้น ๆ ลองไม่มีไปในวันที่ต้อง หรือที่ครูสั่ง..จะรู้ว่าเป็นอย่างไร)</p> <p>- ชีวิตเด็กประถมเริ่มเลือก “ซุ่มนุ่่ม” กัน ที่ฮอตฮิตที่สุดเห็นจะเป็นซุ่มนุ่่มคอมพิวเตอร์ ไม่ใช่จะได้เข้าซุ่มนุ่่มคอมฯ กันทุกคนนะ ไม่ใช่เลือกกันที่ฝีมือด้วย! แล้วไหนจะช่วงกิจกรรมกีฬาอีก ลูกจะเลือกเป็นนักกีฬาหรือกองเชียร์ ผลอาจจะออกมาว่า อยากรเป็นนักกีฬาแต่มีเหตุอันไม่ได้เป็น ต้องมานั่งเป็นกองเชียร์ที่ต้องซ้อมเพลงซ้ำๆ ทำท่าซ้ำๆ จะรับมือกันอย่างไร</p>

ที่กล่าวมานี้ไม่ได้จะทำให้คุณพ่อคุณแม่กลัวนะคะ แต่เป็นการชี้ให้เห็นข้อแตกต่างเล็กน้อย ที่จะนำมาซึ่งปัญหา จะดีกว่าไม่ใช่หรือคะที่ถ้าเราพอที่จะรู้ตัวก่อนว่าอาจจะมึอะไรเกิดขึ้นถ้าลูกยังพร้อมเรื่องการเขียน , การอ่าน, การท่อง ต้องทำงานกันเยอะหน่อยคะ

ร.ร.ในฝัน: ไม่แน่ใจว่ามีหรือไม่มี แต่ไม่เคยเจอ(กำลังจะเจอก็ตื่นทุกที)

เลือก ร.ร. ให้ลูกยังไงดี

- **การบริหารจัดการ :** จากประสบการณ์ ถ้าการบริหารจัดการของ ร.ร.ไม่ดี จะทำให้ครูเข้า-ออก บ่อย อยู่ไม่นาน เพราะรู้สึกไม่มั่นคง ทำให้มีผลต่อการเรียนการสอน ส่วนใหญ่รร.ที่มีการจัดการดี ครูจะอยู่นาน ส่วนใหญ่เป็นครูเก่า

ครูเก่า :

ข้อดี - ความรู้แน่น แม่นหลักการ สนใจในปัญหาต่างๆ ของเด็ก
- เมื่อมีอะไรจะติดต่อผู้ปกครองเสมอ ถ้าผู้ปกครองให้ความร่วมมือจะได้ประโยชน์จากตรงนี้มาก

ข้อเสีย - ทักษะสูง ไม่ค่อยยอมรับอะไรใหม่ สิ่งที่ทำอยู่ดีแล้วถูกต้องแล้ว ไม่ยืดหยุ่น

ครูใหม่ :

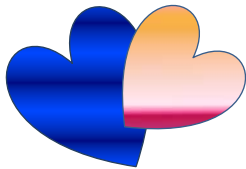
ข้อดี - มีอารมณ์ขัน (โดยเฉพาะครูผู้ชาย) ดึงดูดความสนใจเด็กได้ดี เทคนิค, เรื่องราว, ภาษา ทันสมัยเด็กชอบ

- ทักษะน้อย ทำตามที่คุณปกครองแนะนำ (แบบสำเร็จรูป)

ข้อเสีย - ไม่แม่นหลักการ บางครั้งทำเด็กสับสน โดยเฉพาะวิชาประวัติศาสตร์

- **ผู้บริหาร :** คิดอย่างไร มองอย่างไร กับเด็กพิเศษ (ทุกชนิด) ถ้าผู้บริหาร ใจกว้าง เปิดโอกาส และยอมรับเด็กพิเศษให้เรียนร่วม เข้าใจและให้โอกาส รู้ดีว่าการเรียนร่วมอาจจะมีปัญหาทั้งการเรียนและ ด้านสังคมเกิดขึ้นบ้าง ยืดหยุ่นในหลักการ และกฎระเบียบ ให้โอกาสและยอมรับฟังหรือ ร่วมกันกับผู้ปกครองช่วยกันแก้ปัญหา ที่เคยพบมามีบางร.ร. ชัดเจนว่า “ไม่รับเด็กพิเศษ” ซึ่งถือว่าดีมากบอกกันแต่ต้นจะได้ไม่เสียเวลาไม่ต้องมีปัญหาเพิ่ม

- **ภาษาต่างประเทศ :** กรณีลูกชาย เลือก ร.ร. ที่มีทั้ง โปรแกรมมาตรฐาน (แผน ๑) และ โปรแกรม **Intensive** (แผน ๒) ให้เลือก ตอนป.๑ ให้เรียนแผน ๑ ก่อน เพราะลูกชายมีปัญหาเรื่องการพูด การสื่อสาร จึงไม่แน่ใจว่าการเรียนภาษาที่ ๒ จะทำให้เกิดความสับสนหรือไม่ จึงจัดลำดับตาม ความสำคัญคือ ป.๑ ให้เรียนแผน ๑ ไปก่อน หากผ่านพ้นไปได้ด้วยดี และทุกอย่างพร้อม ป. ๒ ค่อยย้ายไป แผน ๒ (ปัจจุบันเรียนแผน ๒ มีความสุขในการเรียนมาก และเป็นขวัญใจครูต่างชาติทั้ง อังกฤษ + จีน)

➤ **ใกล้บ้าน/รับส่งสะดวก:**- เลือก ร.ร.ที่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก เพื่อว่าถ้ามีปัญหาอะไรที่ต้องตามแก้ไขแบบเร่งด่วนจะได้ไม่ลำบากอีกอย่างเด็กไม่ต้องตื่นเช้ามากนัก (แบบว่าตี ๕ ก็คงไม่ไหว)

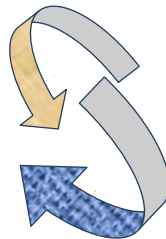

-ยังให้ความสำคัญกับการ รับ – ส่งเอง (ที่จริงนั่งรถ ร.ร.ก็ได้) แต่คุณแม่อยากทำอะไร การได้“หอมหัวเหม่ง” ,แข่งกันกับลูก “ใครถึงตีกรเรียนก่อนชนะ” นับเป็นการแก่งว่ง,กระตุ้นให้ลูกกระฉับกระเฉง, กระฉับความสัมพันธ์, เสริมทักษะการรับ และทำตามคำสั่ง, การสั่งการควบคุมกล้ามเนื้อ จะได้อะไรแล้วแต่เกมส์และกติกาแต่ที่แน่ๆ ไม่ขาดทุน ขาเย็นรับกลับบ้าน ได้ฝึกให้ลูกรู้จักวางแผนล่วงหน้าดกัน เย็นนี้รอไหนเพราะอะไร และถ้าเกิดอุปสรรคอะไร เช่น ฝนตก มีแผนสองมัย แล้วถ้ารถติดมารับช้าล่ะ จะทำอย่างไร (หน้าที่ของแม่คือสร้างอุปสรรคแก่งลูก)

➤ **ความปลอดภัย :** เป็นเรื่องสำคัญมากเหมือนกัน ลูกเราชนและกลัวในเรื่องไม่ควรกลัว ไม่กลัวในเรื่องควรกลัว (ในตอนเด็ก ๆ) เรื่องบ่อน้ำ ,แม่น้ำ, ไฟฟ้า, เครื่องเล่น ยังไม่พอต้องกำชับครูอย่างชัดเจน ต้องใกล้ชิด ฯลฯ

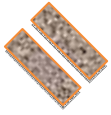
➤ **ประวัติ/ผลงานร.ร. :** ถึงลูกเป็นเด็กพิเศษ แต่ก็เลือกนะ

ประสบการณ์เรื่องของคุณ

ครูในฝัน :

- เมตตา : เห็นเด็กเป็นเด็ก ไม่ใช่ตุ๊กตาดินเผาที่จับตั้งตรงไหนต้องนั่งนิ่ง ๆ เงียบ ๆ อนุญาตให้ทำได้อย่างเดี่ยว คือ ทำตามคำสั่ง ,เข้าใจธรรมชาติเห็นข้อบกพร่องเป็นของแก้ไขได้
- ยืดหยุ่น : เครื่องครัดในวินัย แต่ยืดหยุ่นในวิธีปฏิบัติ รุกได้ ถอยได้
- รอได้/ใจเย็น: มนุษย์ทุกคนมีสมรรถภาพทางร่างกายและจิตใจอารมณ์ ไม่เท่ากัน เด็กบางคนต้องกระตุ้นเตือน และต้องการเวลาในการนั้น ๆ มากกว่าอีกคน
- ให้โอกาส : มองเห็นศักยภาพของเด็ก และส่งเสริมเมื่อมีโอกาส เช่น ส่งประกวดคัดลายมือ,แข่งขันตอบปัญหา,หัวหน้าหมู่ลูกเสือ,หัวหน้าเวร หรือ กระทั่งให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นความเห็น แม้กับเด็กที่ขี้อายที่สุด โอกาสไม่ได้

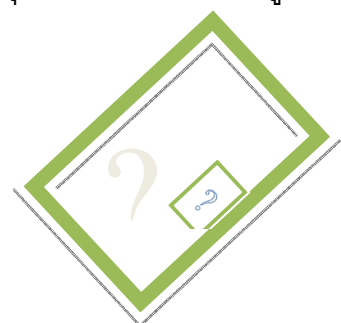
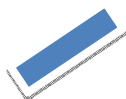

มีไว้สำหรับเด็กเรียนดี ,เด็กช่างพูด หรือเด็กที่ผู้ปกครองสนิทกับครู
“ศักยภาพมีเท่ากัน ต่างกันที่โอกาส”

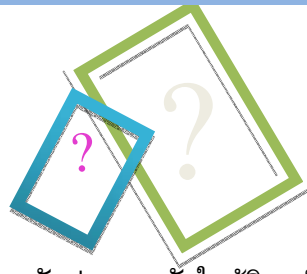
- ยุติธรรม : การลงโทษทั้ง ๒ ฝ่าย ไม่ได้แปลว่ายุติธรรม และไม่ได้แปลว่าต้องมีฝ่ายถูก หรือ ผิด เสมอไป การสอนให้รู้ผิด- รู้ถูก รู้การยอมรับผิด รวมทั้งรู้จักเป็นผู้ให้อภัย เช่นนี้คนจึงจะต่างจากไม้บรรทัด
- ยอมรับ(อารมณ์): มักจะเห็นได้จากครูต่างชาติโดยเฉพาะครูชาวตะวันตก ส่วนครูไทย (บางคน)ต้องให้นั่งเฉยๆ ,โมโหทำไม, ร้องให้ทำไม,แค่ “แพ้” ต้องร้องไห้ด้วย...อึ๊บเลยนะ ไม่งั้นจะเรียกครู (ยักษ์) ที่ดุที่สุดมา ฯลฯ (ตัวการทำฟอร์มใหม่ฟังเลยละ)

เรื่องโชคดีของลูกชายมากที่ครูทั้งหมดที่รายล้อมตัวเขารวมทุกคนเข้าด้วยกันได้เป็นครูในฝันพอดีขาดบ้างเกินบ้างก็ถือว่าดี ยอมรับได้ คิดว่าในชั้น ป.๑ -๒ ครูโดยรวมยังเป็นลักษณะนี้ อยู่ มีบ้างเหมือนกันที่ครูบางคนเป็นเหมือนผีร้าย ทำให้ไม่อยากเรียนวิชานั้น ๆ ตรงนี้คุณพ่อคุณแม่ตั้งสติให้ดีนะค่ะ ทั้งหลายทั้งปวงครู ก็คือ คน “ดีไม่ทั่ว ชั่วไม่หมด” เป็น **ปัจจัยภายนอกที่ควบคุมไม่ได้** เลือกก็ไม่ได้ว่า ต้องการครูคนไหน ต่อให้เลือกได้ แล้วต้องเลือกกันทุกคน ทุกปีใหม่? ความจริงก็คือครูต้องเปลี่ยนทุกปี มาถึงตรงนี้ก็คิดย้อนกลับไปต้องขอบคุณตัวเองที่ใช้ปัญญาอันน้อยนิดคิดได้ว่า **“ฉันจะเลิกพึ่งพาคนอื่น (ครู-รร.) ฉันจะทำให้ลูก...อยู่ที่ไหน ก็อยู่ได้”** เกิดขึ้นจากอหหกับร.ร. กับ ครู ไม่รู้จักก็ครั้ง บางทีครูดี แต่ร.ร. ไม่ดี ,บางครั้ง ร.ร.ดี ครูไม่ดี, บางทีดีทั้งสอง แต่สอนไม่เท่าไร ลာออกซะนี้ ทุกครั้งที่เกิดปัญหาแบบนี้เราจะแก้ปัญหาโดยการย้าย ร.ร. ทั้งหมดนี้คือการ**พึ่งพาคนอื่น** อนาคตการอยู่ในสังคมแรกนอกบ้านของลูกง่อนแง่นคลอนแคลน

ทุกวันนี้มั่นใจว่าลูกอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ร.ร. ไหนก็อยู่ได้ จะเน้นวิชาการหรือวินัยแค่ไหนก็อยู่ได้ ถ้าอยากอยู่ ลูกมันคงเพียงพอที่จะรับมือด้วยตนเองได้ แม้รับมือไม่ได้ลูกก็รู้วิธีที่จะขอความช่วยเหลือ ไม่ได้หมายความว่าไม่มีปัญหาใด ๆ เลย แต่ปัญหาที่มีไม่ได้เป็นปัญหาแก้ไขยากแบบของเด็กพิเศษอีกต่อไป แต่ยกระดับของปัญหามาอยู่ที่ปัญหาของ “เด็กปกติ” ปัญหาที่ใช้ความสามารถของครูทั่วไปที่ไม่มีความรู้ด้านเด็กพิเศษเลยก็แก้ไขได้ เพราะคนเป็นแม่ก็ไม่เคยวางมือจากลูก เรื่องที่คนอื่นมองไม่เห็น แต่เราเห็น และขอบคุณฟอร์มใหม่ที่ทำให้เรารู้วิธี

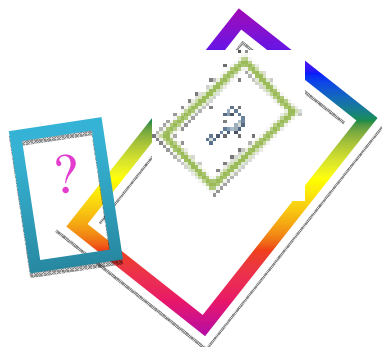
ต้องบอกไหม? ลูกเป็นเด็กพิเศษ

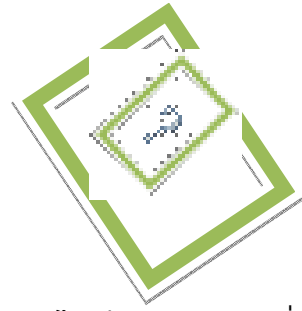
ถ้าในกรณีที่ยังมีปัญหาชัดเจน และต้องประคับประคองกันใกล้ชิด เห็นว่าควรจะบอก เพื่อให้คนใกล้ชิดอย่างน้อยครูประจำชั้นเข้าใจ ยืดหยุ่นให้มาก, ยกเว้นให้ในบางกรณี, รอได้ต้องรอ, และที่สำคัญ การลงโทษ ต้องคุยกันยาว (ตรงนี้ครูอาจจะไม่ชอบ และมักให้เหตุผลว่าถ้าไม่ลงโทษจะดูแลเด็กทั้งชั้นไม่ได้ หรือ คุณพ่อคุณแม่อย่าล้าเส้นเรื่องในห้องเป็นของครู) กรณีนี้ไม่ได้เจอกับตัว แต่เห็นมากับตา

ในกรณีของลูกชาย ช่วงอ.๑-๓ บอกครู บอกร.ร.ตลอด ด้วยเหตุผลที่ต้องดูแลกันใกล้ชิด แต่พอจะขึ้น ป.๑ เป็นช่วงเปลี่ยนร.ร.ใหม่(อีกแล้ว) อ.กิงแก้ว และครูพบ ให้ความเห็นพ้องกันว่าไม่ต้องบอกร.ร. เพราะลูกชายในขณะนั้นก็เหมือนเด็กธรรมดาซนๆ คนหนึ่ง ภาวะอันเป็นปัญหาต่างๆ ลดลงมากแล้ว คุณแม่เห็นด้วย เพราะเท่าที่บอกร.ร.มาตลอดก็ไม่เห็นได้รับการดูแลพิเศษแตกต่างจากเด็กปกติเท่าใด และที่สำคัญ ลึกๆ ในใจไม่ต้องการใช้ช้อยยกเว้นใดๆ ต้องการใช้ชีวิต, สิทธิ และศักดิ์ศรี เท่าเทียมเหมือนกันกับเด็กปกติเท่านั้น

ในการเรียนโดยส่วนใหญ่ผ่านไปได้อย่างดีทุกวิชายกเว้น วิชาสังคม ซึ่งคุณแม่รู้อยู่แล้วว่าน่าจะมีปัญหาเพราะเป็นวิชาที่ต้องอ่านทำความเข้าใจ นี่เป็นเรื่องยากสำหรับลูก(การรับรู้ทางหูไม่ดี และเนื่องการเรียนรู้ต้องมีผู้นำเสนอที่สนุก โอเวอร์นิดๆ มีท่าทางดึงดูดความสนใจ หรือ ใช้เสียงได้ดี) แต่เจอครูที่แสดงโรคอีก คือการสอนแบบจืดชืด ให้นั่งเงียบๆ ฟังครูอย่างเดียว โทนเสียงที่ใช้ก็แบนราบตลอดเส้นทาง แถมการลงโทษขั้นเบาสุดคือตี หน้าสุดท้ายก็ตี แรกมีปัญหาถึงกับไม่อยากไปร.ร. วันไหนที่วิชาสังคมเป็นคาบแรก เหมือนโลกจะแตก แต่เรารู้จุดอ่อน รู้วิธีแก้ไข ก็ทำกันไป นับเป็นโชคดีที่การเรียนวิชาการของลูกชาย อ.กิงแก้วบอกว่า “ไว้เป็นเรื่องหนึ่งที่เราไม่ต้องหนักใจ” แม้ในวิชาที่ไม่ชอบแบบสังคมก็ทำได้เกือบเต็ม สิ้นสุดชั้นป.๑ ลูกชายสอบได้ที่ ๒, ชนะเลิศการประกวดเล่านิทานคุณธรรม ช่วงชั้นที่ ๑ ของร.ร., เป็นตัวแทนของร.ร.แข่งขันเล่านิทานคุณธรรมระดับเขต ได้ที่ ๒ ,ชนะเลิศการตอบปัญหาภาษาอังกฤษ ฯลฯ และใบเกียรติบัตร ๑๑ใบ

เรื่องของอารมณ์/การแสดงออก/การรับมือ

ต้องยอมรับด้วยใจจริงๆ ว่าเด็กที่ผ่านกระบวนการฟอร์ทึ่มมา จะเป็นเด็กที่กล้าใช้สอยอารมณ์ (อาจฟุ้งเฟ้อบ้างในบางกรณี) กล้าคิด และกล้าแสดงออกทั้งทางอารมณ์และความคิดเห็น ไม่แปลกใจที่เราฝึกให้เขาเป็นแบบนี้คุณแม่คิดว่าเรื่องของอารมณ์นี้ ป.๑ ต้องดูแลให้ความสำคัญมากกว่าเรื่องเรียนอีกนะคะ โอกาสที่จะกระทบกระทั่งกับเพื่อน มีมากขึ้นเพราะเด็กก็จะแรง มากขึ้นตามวัย บางทีก็ไม่ได้เกิดจากลูกเรากระทบเขา แต่เขามากระทบเราก็มี ลูกใครเป็นแบบไหนคิดว่าคุณพ่อคุณแม่ น่าจะประเมินสถานการณ์คร่าวๆ ได้ล่วงหน้า ไม่ใช่วิตกจริตนะคะ แต่เป็นการเตรียมพร้อมเอาไว้ เพื่อเกิดอะไรจริงๆ จะได้มีสติ(เตรียมมาแล้ว)

ในอารมณ์ด้านบวกไม่มีปัญหาผู้ครอบข้างยอมรับ และชื่นชมได้ง่าย เช่น กล้ายกมือตอบคำถามในขณะที่เพื่อนกล้าๆกลัวๆ ผมภูมิใจสุดๆ, ผมขอบคุณ..สุดๆ เพราะสอนตลกดี, เมื่ออยู่บนเวทีต่อหน้าคนมากๆ สามารถควบคุมความตื่นเต้น ประหม่า และจบงานที่ทำได้ดี สามารถเล่นกับคนดู ถาม และให้คนดูตอบสื่อสารกลับไปกลับมา ส่งผลให้เป็นคนดังไป

ในอารมณ์ด้านลบที่จริงลูกชายแสดงออก ควบคุม และจัดการกับมันได้ดี เสียที่ครอบข้างไม่ค่อยจะเข้าใจด้วยเพราะคุ้นเคยกับการบังคับไม่ให้อารมณ์ถูกแสดงออก เช่น ลูกชายกำลังจัดงาน เพื่อนไม่จดแต่มาแหย่ บอกแล้วว่าไม่เล่นก็ยังแหย่อยู่นั้น ลูกชายโวยว่ารำคาญแล้วนะ บอกแล้วยังไม่หยุดอีก นำहुดหงิดจริงๆ คำพูดมาพร้อมสีหน้า ท่าทาง ชัดเจน แล้วหยุดแค่นั้นไม่มีการใช้ความรุนแรงกว่า ไม่ว่าถ้อยคำหยาบ, ขว้างปา หรือใช้กำลัง เป็นที่ระบายนอารมณ์เพื่อนก็ไปฟ้องครูว่า ลูกชายขี้हुดหงิด และเป็นทุกครั้งที่คุณแหย่ในขณะที่ไม่มีอารมณ์จะเล่น คุณครูก็เลยมาปรึกษาเราได้โอกาสเลยถามครูว่ารู้สึกอย่างไรกับการกล้าแสดงออกทางอารมณ์ด้านลบ ครูบอกดีมาก ชอบมาก เป็นเด็กที่หาได้ยาก อ้าว!? แล้วทำไมถึงยอมรับด้านเดียวละ ในเมื่อการแสดงออกทางอารมณ์ด้านลบครูยอมรับว่าทำได้ดี อารมณ์ด้านลบกลับไม่ให้แสดงออก นี่เป็นแบบไทยๆ ที่หิวก็ไม่กล้าบอก, ไม่อิมบอกอิม, เจ็บแทบตายก็บอกไม่เจ็บ, ร้องให้ก็ไม่ได้เข้าชายขี้แย ห้ามร้อง!! ไม่อยากทำก็ไม่กล้าปฏิเสธเกรงใจ, हुดหงิด-โกรธ -ไม่ชอบ ต้องสะกดไว้ เดี่ยวคนอื่นรู้ ฯลฯ แล้วจะเป็นไปได้อย่างไรให้เด็กกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก ในเมื่อสิ่งที่ติดตัวมาเป็นสันชาตญาณพื้นฐานของมนุษย์ เช่นอารมณ์ความรู้สึกยังยอมรับกันไม่ได้ บังคับให้ออกครั้งเดียว อีกครั้งพยายามทำเหมือนมันไม่มีการแก้ปัญหาไม่ใช่บังคับไม่ให้มีอารมณ์ด้านลบ แต่เป็นการรับรู้ ยอมรับ และจัดการกับอารมณ์นั้นๆ

ให้สวย ให้เนียน ในระดับที่อยู่ในสังคมอย่างไม่ขัดเขิน หลังจากได้คุยกันครูก็(พยายาม)เข้าใจมากขึ้น ปัจจุบันนี้ลูกชายก็ยังขี้น้ำตาดหวิด แต่การแสดงออกสวยงามกว่าเดิมไม่โป้งป้าง และรู้จักหัดดูทิศทางลม เรียกว่า จาก “ประดาบก็เลือดเดือด เป็น หักหอกเป็นดอกไม้”(หลังๆ นี้ ลูกมีคำใหม่ เวลาเห็นใครอารมณ์ไม่ดีมักบอกว่าให้ “พัฒนาจิต” สุขง่าย ๆ ทุกข์ยาก ๆ ..นี่!!!.. หมอนี่สำคัญ)

แนะนำเทคนิคเล็กๆ ที่จะช่วยงานผ่านไปได้อย่างสุขุมขึ้น

○ ผูกสัมพันธ์กับครู(ถ้าเป็นไปได้ควรรู้จักครูทุกคน)แสดงตนว่ายอมรับข้อมูล และพร้อมให้ความร่วมมือกับครูอย่างเต็มที่เต็มเวลา ไม่ว่าจะเรื่องเล็กแค่ไหน(แปลว่าครูควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบทุกเรื่อง ส่วนใหญ่ครูประจำวิชาจะบอกผ่านมาทางครูประจำชั้น)

○ ผูกสัมพันธ์กับเหล่าระจอกขวานน้อย(เพื่อนๆ ของลูกมักจะมีมากกว่า ๑ คน) โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง จะได้รับข่าวสารในห้องเกี่ยวกับลูกทุกวัน แบบไม่ต้องถาม เช่น คุณแม่ขำวันนี้น้อง.....(ชื่อลูก) โดนครูดุเรื่อง..จิบ..จิบ...จิบ..ๆๆ..และข่าวที่ได้มักเป็นเรื่องจริง ส่วนรายละเอียดต้องสอบถามจากลูกหรือครูอีกครั้ง ที่สำคัญอย่าเปิดเผยแหล่งข่าว (ลูกจะบ่น และจะระแวงเพื่อนทุกครั้งว่า “ฟ้องอะไรแม่อีกละ”)

ถึงในปัจจุบันก็ยังคิดว่า ร.ร. เป็นสถานที่สอนความรู้จากภายนอก ห้องเรียนที่แท้จริงสอนให้รู้จักตัวเองนั้นอยู่ที่บ้าน และมีร.ร.เป็นห้องสอบ คุณพ่อคุณแม่ที่มีโอกาสได้แก้ไขลูกมาตั้งแต่เล็กๆ จนมาถึงวันที่ขึ้น ป.๑ นับว่าโชคดีมาก ในวัยเด็กเล็กๆ ลูกมีโอกาสทางสังคมมากมายที่จะได้ลองผิดลองถูก โอกาสที่ว่านี้จะลดน้อยลงเรื่อยๆ พร้อมกับที่ลูกเติบโตขึ้น วินัยและข้อจำกัดของสังคมก็มีมากขึ้นเช่นกัน ถ้างานที่ทำอยู่ตอนนี้ว่ายาก แก้ไขตอนโตกว่านี้ยากกว่านัก จึงขอเป็นกำลังใจให้คุณพ่อคุณแม่ทุกๆ ท่านใช้โอกาสที่ดีที่สุดที่มีอยู่นี้ให้ดีที่สุด แล้ววันหนึ่งเมื่อได้มานั่งมองลูกใช้ชีวิตในร.ร. อยู่ในกลุ่มเพื่อน เป็นผู้นำบ้าง เป็นผู้ตามบ้าง ทะเลาะขัดใจกับเพื่อน ไม่ชอบครูคนนั้น รักครูคนนี้ เบื่อมัน ชอบนี้ ทำทุกอย่างได้เหมือนเด็กปกติธรรมดาคนหนึ่ง จงภูมิใจว่าคุณได้ทำหน้าที่ ที่พ่อและแม่ควร ทำอย่างดีที่สุด และคงจะรู้สึกเหมือนกันว่า .....ดีจังที่ได้ทำ

สวัสดีค่ะ

แล้วเจอกันป้ายหน้า นะคะ

